

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321010415
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Kondllová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2321010415.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Kondllovej a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom D. E. F. XXXX/XX, C., pre prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 30.10.2024, sp. zn. 2T/26/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.9.2025 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. F. XXXX/XX, C.,

sa uznáva za vinného, že

dňa 22.02.2020 v čase okolo 02.50 hod. v meste Galanta v priestoroch budovy Mestského kultúrneho strediska po vzájomnom fyzickom incidente s G. H., keď na miesto prišiel poškodený B. H., ktorý chcel pomôcť G. H. a oddeliť od neho obžalovaného, obžalovaný upriamil svoju pozornosť na poškodeného B. H., ktorého začal naháňať, obaja vybehli z Mestského kultúrneho strediska na ulicu Hlavnú, bežali popri obytnom dome Arli, prebehli cez priechod pre chodcov, kde obžalovaný pri butiku Amnesia dobehol poškodeného B. H. a udrel ho presne nezisteným spôsobom rukou do oblasti tváre, čoho následkom poškodený B. H. ostal ležať na zemi, následne obžalovaný prešiel na priechod pre chodcov smerom k OD Univerzál, kde stretol poškodenú I. J., ktorú taktiež presne nezisteným spôsobom udrel rukou do oblasti tváre, ďalej obžalovaný prešiel cez priechod pre chodcov, kde tesne za priechodom pre chodcov stretol poškodenú K. L., ktorú presne nezisteným spôsobom udrel rukou do oblasti tváre, pričom poškodená K. L. po údere padla na chrbát, následne sa obžalovaný presunul pred obytný dom Arli, kde za ním od prechodu pre chodcov prišiel poškodený L. M., ktorý sa ho snažil zastaviť, pričom vznikla ruvačka, pri ktorej obžalovaný strhol poškodeného L. M. na zem a následne obžalovaný z miesta odišiel na neznáme miesto, čím poškodenému B. H. spôsobil otvorenú ranu lakťa, pomliaždenie pery, povrchové poranenie vlasovej časti hlavy, a poškodenému L. M. povrchové poranenie tvárovej časti hlavy - pomliaždenie a odreninu, povrchové poranenie pery, povrchové poranenie oblasti oka,

teda

sa dopustil fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách,

čím spáchal

prečin výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona.

Za to sa mu
ukladá:

Podľa § 364 odsek 2 Trestného zákona účinného do 05.08.2024 (ďalej len Trestný zákon), s poukazom na § 36 písmeno k), § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a s použitím § 56 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 4000 (štyritisíc) eur.

Podľa § 57 odsek 3 Trestného zákona sa obžalovanému ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 30.10.2024, sp. zn. 2T/26/2021, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len „obžalovaný“) za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, a to na skutkovom základe, že

dňa 22.02.2020 v čase okolo 02.50 hod. v meste Galanta v priestoroch budovy Mestského kultúrneho strediska fyzicky napadol poškodeného G. H., a to tak, že (i) ho najskôr presne nezisteným spôsobom udrel rukou do ľavej časti tváre, (ii) následne, ako sa mu poškodený G. H. otočil chrbtom, udrel presne nezisteným spôsobom poškodeného G. H. rukou zozadu do hlavy, po čom poškodený G. H. padol na zem, kde (iii) ho obžalovaný opätovne presne nezisteným spôsobom niekoľkokrát udrel rukou do hlavy, pričom v tom čase na miesto skutku prišiel poškodený B. H., ktorý chcel pomôcť poškodenému G. H. a oddeliť od neho obžalovaného, avšak obžalovaný následne upriamil svoju pozornosť na poškodeného B. H., ktorého začal naháňať, obaja vybehli z Mestského kultúrneho strediska na ulicu Hlavnú, bežali popri obytnom dome Arli, prebehli cez priechod pre chodcov, kde obžalovaný pri butiku Amnesia dobehol poškodeného B. H. a udrel ho presne nezisteným spôsobom rukou do oblasti tváre, čoho následkom poškodený B. H. ostal ležať na zemi, následne obžalovaný prešiel na priechod pre chodcov smerom k OD Univerzál, kde stretol poškodenú I. J., ktorú taktiež presne nezisteným spôsobom udrel rukou do oblasti tváre, ďalej obžalovaný prešiel cez priechod pre chodcov, kde tesne za priechodom pre chodcov stretol poškodenú K. L., ktorú presne nezisteným spôsobom udrel rukou do oblasti tváre, pričom poškodená K. L. po údere padla na chrbát, následne sa obžalovaný presunul pred obytný dom Arli, kde za ním od prechodu pre chodcov prišiel poškodený L. M., ktorý sa ho snažil zastaviť, pričom vznikla ruvačka, pri ktorej obžalovaný strhol poškodeného L. M. na zem a následne obžalovaný z miesta odišiel na neznáme miesto, čím poškodenému G. H. spôsobil povrchové poranenie hlavy, pery a ústnej dutiny, poškodenému B. H. otvorenú ranu lakťa, pomliaždenie pery, povrchové poranenie vlasovej časti hlavy, a poškodenému L. M. povrchové poranenie tvárovej časti hlavy - pomliaždenie a odreninu, povrchové poranenie pery, povrchové poranenie oblasti oka.

Za to obžalovanému uložil podľa § 364 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, § 36 písmeno k) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov. (ďalej len „napadnutý rozsudok“)

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní, prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „prokurátor“) si ponechal lehotu na podanie odvolania a obžalovaný podal odvolanie voči výroku o vine, treste aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Obžalovaný podaním prostredníctvom obhajcu JUDr. Miroslava Koláča (ďalej len „obhajca“) zo dňa 2.1.2025 odôvodnil podané odvolanie dôvodmi uvedenými v § 321 odsek 1 písmeno a), b), c) Trestného poriadku.

V prvom rade namietal, že trestné stíhanie malo byť začaté vykonaním neodkladného a neopakovateľného úkonu, a to obhliadkou miesta činu, pričom zo spisu nevyplýva, že by vo veci bola vykonaná obhliadka miesta činu. Uvedené predstavuje podstatnú chybu konania.

Z odôvodnenia rozsudku podľa obžalovaného nevyplýva ako sa súd vysporiadal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými úvahami sa spravoval pri posudzovaní dokázaných skutočností.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku na stranách 2 až 19 uviedol, čo vyplynulo z jednotlivých vykonaných dôkazov a následne zhrnul, že vyhodnotením týchto dôkazov dospel k jednoznačnému záveru o vine obžalovaného, pričom skutok oproti obžalobe mierne upravil. Existenciu žalovaného skutku okresný súd oprel o modifikované, nekonzistentné a vzájomne si odporujúce výpovede poškodených G. H., B. H., K. L., I. J. a L. M., či svedkov N. M. (I. O., ďalej len „N. M.“) a P. J. a nesprávne vyhodnotených kameových záznamov. Okresný súd nezohľadnil výpovede svedkov Q. L., R. B. a P. J., ktoré boli v prospech obžalovaného.

Okresný súd sa nevysporiadal s podstatnými námietkami obhajoby, pričom obžalovaný sa cíti nevinný aj zo skutku v napadnutom rozsudku.

Skutkový dej sa začal v priestoroch budovy Mestského kultúrneho strediska v Galante, pričom začiatku skutku opísanom v napadnutom rozsudku predchádzala potýčka dvoch žien, a to svedkyne B. a N. M., ktorá prerástla do začiatku skutku, kedy mal obžalovaný udrieť poškodeného G. H.. K tejto časti skutku nie sú iné dôkazy ako výpovede zúčastnených osôb, pričom poškodení G. H., B. H., K. L. a svedkyňa N. M. v prvotných výpovediach po začatí trestného konania vo veci zamlčali existenciu fyzického konfliktu dvoch žien. K časti skutku odohrávajúceho sa v budove Mestského kultúrneho strediska boli produkované dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú, pričom bolo preukázané, že ich konflikt bol bezprostrednou reakciou na predchádzajúci fyzický konflikt uvedených dvoch žien. Nebolo dostatočne preukázané, kde presne k fyzickému konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným G. H. malo prísť, či v priestoroch tanečnej sály, alebo mimo nej, o čom jednotlivé osoby vypovedali rozdielne. Obžalovaný poprel, že by akýmkoľvek spôsobom fyzicky napadol poškodeného G. H., pričom okresný súd oprel preukázané skutočnosti o lekársku správu poškodeného, pričom samotný poškodený G. H. uviedol pri lekárskom ošetrení, že útočníkov nepoznal a mal byť napadnutý viacerými útočníkmi. Obžalovaný uviedol prečo prišiel k miestu konfliktu uvedených dvoch žien, a to z dôvodu, že účastníčkou tohto konfliktu bola jeho manželka svedkyňa R. B., pričom daný konflikt sa odohral v priestoroch chodby, resp. vstupu do tanečnej sály, nie v nej. Jeho manželka bola napadnutá zo strany svedkyne N. M. a následne poškodeným G. H. a B. H., pričom obžalovaný do konfliktu vstúpil, aby ochránil manželku a zabránil v jej napádaní. Obžalovaný poukázal na svoju konzistentnú výpoveď ohľadom tejto časti skutku, ktorú aj podrobne odcitoval. Súčasne poukázal na to, že poškodený G. H. nevedel uviesť, kto ho napadol a že ako miesto potýčky označil tanečnú sálu. Obžalovaný poukázal podrobne na obsah výpovede svedkyne N. M., ktorej presný opis udalostí nepotvrdila svedkyňa P. J., ktorá mala byť s ňou v čase fyzického konfliktu so svedkyňou R. B., pričom táto svedkyňa súčasne odmietla uviesť mená dvoch ďalších kamarátok, ktoré mali byť v čase konfliktu s ňou. Svedkyňa P. J. dokonca uviedla, že žiadny incident nevidela ani sa doň nezamiešala tak, že by sa aktérky incidentu snažila rozdeľovať, čo tvrdila svedkyňa N. M.. Svedkyňa N. M. uviedla, že manželka obžalovaného ako prvá udrela svedkyňu, avšak trestné oznámenie nepodala. Obžalovaný aj s manželkou uviedli, že pred konfliktom v sále boli v spoločnosti G. R. a P. D., ktorých obhajoba navrhla vypočuť ako svedkov, ktorý návrh súd odmietol. Obžalovaný mal za to, že okresný súd nedostatočne vyhodnotil, že niektoré tvrdenia poškodeného G. H. neboli potvrdené inými vykonanými dôkazmi, ako napríklad jeho tvrdenie, že poslal svedkyňu N. M. von zo sály, že sa rozprával s manželkou obžalovaného, že sa rozprával s obžalovaným o tom, čo sa medzi dvomi ženami stalo, pričom tento poškodený v prípravnom konaní uviedol, že dostal facku, asi otvorenou rukou, nie pästou a súčasne podrobne poukázal na výpoveď tohto poškodeného, ktorý výpoveď z prípravného konania na hlavnom pojednávaní modifikoval ohľadom prítomnosti poškodeného B. H. pri jeho napadnutí obžalovaným ako aj ohľadom osôb, ktoré mali byť pri konflikte prítomné. Z výpovede svedka Q. L. vyplynulo, že v objekte sa mali nachádzať príslušníci polície pôsobiaci tam ako pracovníci SBS, pričom ak by išlo o príslušníkov polície, museli by zakročiť, ak by videli, že voči poškodenému G. H. sa obžalovaný má dopúšťať fyzického násillia. Úvaha o prítomnosti príslušníkov polície ako pracovníkov SBS je podľa obžalovaného podporená aj kamerovým záznamom, kde osoba v oblečení pracovníka strážnej služby šprintuje na miesto konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným B. H. a následne komunikuje s hliadkou mestskej polície. Prítomnosť

pracovníkov SBS služby na mieste konfliktu potvrdzujú viacerí svedkovia aj svedok Q. L., vykonávajúci prácu SBS, ktorý uviedol, že s kolegom išiel riešiť konflikt v sále, pričom obžalovaného držal, aby sa do konfliktu nezamiešal. Obžalovaný má za to, že polícia nevyvinula dostatok úsilia na identifikáciu ďalších osôb ako očitých svedkov, ktorými mali byť práve príslušníci SBS. Obžalovaný je presvedčený, že ak by ako pracovníci SBS pôsobili policajti v civile, museli by voči nemu zakročiť, keby napadol poškodeného G. H.. Obžalovaného má z napadnutia poškodeného G. H. usvedčovať len výpoveď poškodeného B. H., ktorý mal následne pred obžalovaným šprintovať von z budovy. Okresný súd sa s pravdivosťou a vierohodnosťou výpovedí poškodených podrobne nezaoberal, vyhodnotil len výpoveď manželky obžalovaného v jeho neprospech, lebo uviedla, že obžalovaný za poškodeným B. H. nebežal, hoci z kamerových záznamov spreď budovy vyplývalo, že za týmto poškodeným rýchlo bežal, avšak okresný súd opomenul, že manželka obžalovaného opisala jeho pohyb v priestoroch budovy, zatiaľ čo kamerové záznamy zachytávajú až dej pred budovou, pričom medzičasom obžalovaný stál vo dverách budovy, a poškodený B. H., snažiaci sa dostať z budovy, trikrát päšťou udrel obžalovaného držiaceho dvere do ruky, čo zachytáva aj kamerový záznam. Vierohodnosť manželky obžalovaného nebola nijako spochybnená. Následne obžalovaný podrobne rozoberá výpoveď poškodeného B. H. ohľadom konania obžalovaného voči poškodenému G. H., podľa ktorej si tento poškodený nepamätal ako mal byť poškodený G. H. udretý, pričom k okolnosti, že obžalovaný bol pri opustení budovy bez trička sa nevyjadril, hoci z výpovede svedka Q. L. vyplynulo, že tričko obžalovanému roztrhli nejaké dve ženy, ktoré obžalovaného zaň ťahali. Výpoveď B. H. nie je potvrdená ani výpoveďou poškodenej K. L.. Obžalovaný bol v budove napadnutý poškodeným G. H. a poškodeným B. H., avšak okresný súd vyhodnotil účasť poškodeného B. H. ako zamiešanie sa do konfliktu obžalovaného s poškodeným G. H..

K priebehu skutku v priestoroch budovy okresný súd v napadnutom rozsudku nevyhodnotil výpoveď svedka Q. L., ktorý vnímal už konflikt dvoch žien pri vstupe do tanečnej sály, videl ako jedna zo žien (manželka obžalovaného) bola napadnutá mužom v károvej košeli po potýčke týchto žien, ktoré sa šticovali, na čo na miesto prišiel druhý muž, ktorý obžalovaného spredu sotil, na čo obžalovaný zletel zo 4 schodov chrtom vzad dole. Na to na miesto prišiel svedok Q. L., ktorý držal obžalovaného a v tom čase dve ženy na obžalovanom roztrhli tričko. Keď kolegovia Q. L. zahlásili, že ten muž, čo sotil obžalovaného vybehol von, obžalovaného pustil a ten utekajúc vybehol za tým mužom von. Výpoveď tohto svedka ako očitého a nezainteresovaného súd nijako nevyhodnotil, pričom tento svedok potvrdil verziu obžalovaného a jeho manželky. Tento svedok súčasne odmietol uviesť totožnosť druhého pracovníka SBS, ktorý mal byť príslušníkom polície.

Obžalovaný namietol, že okresný súd k priebehu skutku v tanečnej sále nevypočul svedkov navrhnutých obhajobou a nesúhlasil s argumentáciou súdu k nevykonaniu týchto dôkazov.

Vo vzťahu k časti skutku týkajúceho sa napadnutia poškodeného B. H. obžalovaným na chodníku Hlavnej ulice obžalovaný nepoprel, že poškodeného naháňal ani že ho udrel, ale uviedol, že išlo o jeho obranu. Naopak súd posúdil konanie obžalovaného v tejto časti ako fyzické napadnutie poškodeného B. H., a to aj s ohľadom na kamerové záznamy. Poškodený B. H. si však nepamätal na okolnosti, za ktorých sa ocitol na zemi. Obžalovaný k tejto časti skutku uviedol, že keď ho v budove jeden z SBS-károv držal, tam mu uviedol, že má v tom konflikte manželku, preto ho pustil, pričom vtedy obžalovaný videl ako poškodený B. H. sotil manželku obžalovaného, z čoho mala škrabanec na tvári, preto začal utekať za týmto poškodeným, aby ho obmedzil na osobnej slobode, pričom k dverám z budovy von sa dostal skôr, rukou zatarasil dvere, aby poškodený nemohol vyjsť, ale tento ho trikrát udrel do ruky, čo je zachytené na kamerovom zázname, na čo obžalovaný pustil zárubňu a začal naháňať poškodeného. Z kamerového záznamu vyplýva, že poškodený B. H. nemusel utekať z budovy, mohol tam ostať a svoje konanie vysvetliť. Keď obžalovaný dobehol poškodeného B. H. tento dal ruky do útočného postoja, pokúsil sa dať obžalovanému dva údery, obžalovaný dal poškodenému jeden úder, na čo spadol na zem, teda išlo o obranný a nie útočný úder. Podľa obžalovaného kamerový záznam z tejto časti skutkového deja preukazuje jeho verziu skutku, pričom obžalovaný podrobne rozobral všetky detaily zachytené na kamerových záznamoch. Ku konaniu poškodeného B. H. po jeho dobehnutí obžalovaným, podľa obžalovaného z kamerového záznamu vyplýva, že sa poškodený dal do bojového postoja, zdvihol obe ruky, zatiaľ čo obžalovaný mal ruky spustené dole, poškodený urobil prudký pohyb dopredu, o čom svedčí zmena sklonu nôh poškodeného, poškodený B. H. sa ho snažil zasiahnuť rukou, ale obžalovaný sa úderu vyhol tým, že ustúpil dozadu, a obžalovaný poškodeného udrel, na čo tento spadol, obžalovaný sa nad ním sklonil a potom k poškodenému pristúpila iná osoba, svedok S. O. N..

Po tomto sa obžalovaný vracal k budove mestského strediska, kde sa na prechode pre chodcov stretol s poškodenou I. J., ktorú mal presne nezisteným spôsobom udrieť rukou do oblasti tváre. Čo sa týka následného pádu tejto poškodenej na zem po údere, tento z kamerového záznamu nevyplýval, pričom v tomto smere okresný súd upravil aj skutkovú vetu rozsudku. K tomu obžalovaný uviedol, že keď sa vracal cez prechod pre chodcov, tak poškodená I. J. ho zdrapila za ľavú ruku, pričom on sa jej vytrhol, ale ona sa mu postavila do cesty, pričom nie je pravdou, že by jej dal úder, a toto nevyplýva ani z kamerových záznamov. Poškodená pritom uviedla, že po facke odpadla a vracala, čo však kamerové záznamy nepotvrdili.

Vo vzťahu k časti konaniu obžalovaného voči poškodenej K. L., obžalovaný namietol, že okresný súd vyhodnotil dôkazy v jeho neprospech, pričom uviedol, že poškodená síce spravila krok smerom klusajúcemu obžalovanému, ale tento ju s veľkým náprahom udrel. Poškodená K. L. uviedla, že najskôr obžalovaný udrel poškodenú J., resp. videla, že sa jej dotkol, potom udrel ju tak, že spadla na zem a stratila na chvíľu vedomie. Obžalovaný k výpovedi poškodenej L. uviedol, že táto sa mu opakovane postavila do dráhy pohybu, snažil sa jej vyhnúť, ale ona dvihla ruku, kedy sa obžalovaný snažil odraziť jej útok a dal jej facku do ľavej časti tváre, čo potvrdzuje aj kamerový záznam.

Ku konaniu obžalovaného voči poškodenému L. M., obžalovaný uviedol, že okresný súd taktiež vyhodnotil dôkazy v jeho neprospech. Poškodený L. M. uviedol, že bol na druhej strane priechodu, avšak z kamerových záznamov je zrejmé, že dobehol za obžalovaným, keďže predtým bol v spoločnosti poškodenej I. J., následne sa snažil obžalovaného zastaviť, a prišlo k potýčke medzi ním a obžalovaným. Poškodený M. klamal, keď uviedol, že obžalovaný mal udrieť poškodenú J. tak, že spadla, čo bolo vyvrátené kamerovými záznamami. Z kamerových záznamov je zrejmé, že poškodený M. sa rozbehol za obžalovaným, pričom sa dostal do konfliktu s neznámym mužom v čiernej bunde s kapucňou na hlave, ktorého účasť na skutku okresný súd odignoroval. V tom čase bol obžalovaný asi 2 metre od incidentu, pričom poškodený M. prišiel za obžalovaným, napadol ho rukami a chcel ho zhodiť na zem, voči čomu sa obžalovaný bránil, pričom obaja spadli na zem, kde neznámy muž v čiernej bunde držal ruky poškodenému M.. Okresný súd toto vyhodnotil tak, že sa obžalovaný ochotne pustil do potýčky.

Obžalovaný zdôraznil, že okresný súd nedostatočne vyhodnotil spriaznené vzťahy medzi jednotlivými poškodenými, či svedkami, kde išlo zväčša o partnerské vzťahy a dnes už manželské, čo podrobne obžalovaný opísal.

Obžalovaný má za to, že okresný súd sa nedostatočne vysporiadal s obhajobou obžalovaného, najmä s poukazom na podrobnú analýzu kamerového záznamu.

Na záver obžalovaný poukázal na princíp „ultima ratio“, ako aj na ustanovenia o nutnej obrane, i otázku zavinenia. Taktiež rozobral rozdiel medzi výtržníctvom a narušením občianskeho spolužitia vo forme priestupku.

Obžalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na znovu prejednanie a rozhodnutie, alternatívne oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Spis bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 5.2.2025.

Za účelom prejednávania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 30.9.2025, na ktorý sa dostavili prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava, obhajca a obžalovaný.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí doplnil o výpoveď obžalovaného k jeho majetkovým pomerom, pričom obžalovaný uviedol, že je podnikateľ, má dopravnú spoločnosť, jeho príjem je okolo 2.000 až 2.500 eur mesačne v čistom, vlastní dva byty a motorové vozidlá, s manželkou majú úspory asi 20 až 30 tisíc eur, pričom záväzky ani vyživovacie povinnosti nemá.

Prokurátor na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, keďže napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny.

Obhajca obžalovaného sa pridržiaval všetkých okolností uvedených v podanom odvolaní, pričom napadnutý rozsudok navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu alebo obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Obžalovaný sa pridržiaval toho, čo uviedol jeho obhajca.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie aj podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, nezistiac dôvody na zamietnutie odvolania podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je v časti skutkového deja dôvodné, čo však nemalo vplyv na celkovú právnu kvalifikáciu skutku.

K výroku o vine:

Obžalovaný namietol, že trestné stíhanie nebolo začaté vykonaním obhliadky miesta činu, ako to vyplýva z uznesenia o začatí trestného stíhania, ktorá okolnosť však nemá vplyv na zákonnosť začatia trestného stíhania. Ak v danej veci reálne nezačalo trestné stíhanie vykonaním obhliadky miesta činu, keďže jej vykonanie zo spisu nevyplýva, tak je zrejmé, že trestné stíhanie bolo reálne začaté vydaním uznesenia

o začatí trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku, pričom toto obsahuje všetky zákonné náležitosti. Uvedená okolnosť tak nemá žiadny zásadný vplyv na zákonnosť trestného stíhania.

Obžalovaný namietal, že skutok tak ako ho ustálil okresný súd nespáchal a svoju obhajobnú stratégiu založil na argumentoch, ktoré uvádzal v priebehu konania na okresnom súde a rovnaké argumenty zopakoval aj v podanom odvolaní.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne opísal obsah vykonaných dôkazov, avšak vo vzťahu ku konaniu obžalovaného v priestoroch budovy Mestského kultúrneho strediska opomenul vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy, najmä výpoveď svedka Q. L., ktorého možno považovať za jediného nezainteresovaného svedka tejto časti konania obžalovaného, keďže inak vypočutí svedkovia vypovedali buď v prospech poškodených, pričom išlo o osoby s nimi spriaznené, alebo vypovedali v prospech obžalovaného, keďže išlo o jeho manželku. Q. L. ako pracovníka SBS, ktorý aj spomenul predchádzajúci konflikt manželky obžalovaného s inou ženou, bolo potrebné zohľadniť ako nezainteresovaného svedka. Skutku predchádzajúci konflikt dvoch žien pritom potvrdili obžalovaný, jeho manželka aj prítomní poškodení, či svedkyne.

Okresný súd vo vzťahu ku konaniu obžalovaného v priestoroch Mestského kultúrneho strediska, či už to bolo v tanečnej sále, v jej vstupných dverách, alebo na chodbe pri vstupe do sály, čo pre samotný skutok nemá zásadný význam, z vykonaného dokazovania vyhodnotil, opierajúc sa o výpoveď poškodeného B. H. a lekársku správu poškodeného G. H. a z časti o jeho výpoveď, keďže tento poškodený nevidel, kto ho mal zozadu udrieť do hlavy, že obžalovaný najskôr udrel poškodeného G. H., následne ho zozadu začal udierať, a poškodený B. H. prišiel poškodenému G. H. na pomoc. Uvedený záver okresného súdu však nielenže nekorešponduje s výpoveďou obžalovaného a jeho manželky, ale ani s výpoveďou svedka Q. L., ktorý ako pracovník SBS spozoroval konflikt medzi dvomi ženami pri vstupe do tanečnej sály a išiel aj s kolegom riešiť situáciu. Svedok Q. L. pritom uviedol, že vnímal konflikt dvoch žien, ktoré sa šticovali, pričom manželka obžalovaného bola napadnutá mužom v károvanej košeli a vtedy na miesto prišiel druhý muž, ktorý obžalovaného spredu sotil tak, že obžalovaný zletel zo štyroch schodov chrbtom vzad dole. Na to svedok Q. L. uviedol, že obžalovaného držal, aby sa do konfliktu nemiešal, pričom vtedy na obžalovanom roztrhli tričko nejaké dve ženy, a obžalovaný zostal do pol pása holý, pričom obžalovaný svedkovi uviedol, že v tom konflikte dvoch žien má manželku, preto ho svedok pustil. Keď obžalovaný počul ako kolegovia svedka L. hovoria, že ten muž, čo obžalovaného sotil, už vybehol von, tak obžalovaný utekajúc vybehol za týmto mužom.

Ak by okresný súd náležite zhodnotil v kontexte ostatných výpovedí výpoveď svedka Q. L., ktorú pri hodnotení dôkazov vo vzťahu ku konaniu obžalovaného v priestoroch budovy Mestského kultúrneho strediska úplne opomenul zohľadniť, nemohol z vykonaného dokazovania vyvodiť záver k priebehu tejto časti skutku, tak ako ho ustálil v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Hodnotiť však treba všetky dostupné dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom treba prihliadať aj na prípadné vzájomné vzťahy medzi poškodenými, svedkami, či inými osobami.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V danom prípade, avšak o takúto situáciu vo vzťahu k časti skutku odohrávajúceho sa v priestoroch budovy Mestského kultúrneho strediska nešlo, keďže okresný súd

v tejto časti skutku úplne opomenul vyhodnotiť výpoveď svedka Q. L., ktorého možno ako jediného z vypočutých osôb považovať za priamo nezainteresovaného.

Krajský súd tak nemal z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne preukázané bezdôvodné fyzické napadnutie G. H. obžalovaným, keďže okrem poškodeného G. H. a poškodeného B. H. takýto začiatok priebehu skutku nikto z ďalších vypočutých osôb neuvádza, hoci svedkyňa K. L. videla napadávanie poškodeného G. H. obžalovaným, na čo prišiel poškodenému pomôcť B. H., avšak nie je zrejmé, či toto bol začiatok celého konfliktu. Vzhľadom k tomu, že začiatku skutku v danej veci predchádzal ešte konflikt dvoch žien, ktorý na miesto prišli riešiť jednak poškodený G. H., ako bývalý priateľ jednej zo žien konfliktu N. M., a jednak obžalovaný ako manžel druhej zo žien konfliktu R. B., medzi ktorými osobami prišlo k bližšie nepreukázanému konfliktu, vo vzťahu ku ktorému nie je možné z vykonaného dokazovania jednoznačne ozrejmiť, či to bol práve obžalovaný, ktorý mal ako prvý napadnúť poškodeného G. H., nebolo možné konanie obžalovaného kvalifikovať ako výtržníctvo. Pri vstupe do tanečnej sály preukázateľne prišlo najskôr ku konfliktu dvoch žien, ku ktorému sa pripojili poškodený G. H., následne aj B. H. aj obžalovaný, okrem ešte iných žien, ktoré sa okrem iného mali podieľať na roztrhnutí trička obžalovaného. Preukázateľne na danom mieste vznikol fyzický konflikt viacerých osôb, pričom z vykonaného dokazovania sa nepodarilo jednoznačne ustáliť začiatok skutku v danej veci tým, že by obžalovaný ako prvý napadol poškodeného G. H.. K fyzickému konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným G. H. však prišlo, čo potvrdzuje nie len poškodený B. H. ale aj svedkyňa N. M.. Obrana obžalovaného spočívala v tom, že on bol len napadnutý, avšak tejto verzii obžalovaného, hoci bola podporená výpoveďou jeho manželky, nemožno bezvýhradne uveriť, keďže tieto nekorešponujú s ostatnými výpoveďami. Zapojenie obžalovaného do prebiehajúceho konfliktu muselo byť aktívne, keďže napriek tomu, že bol zo strany poškodeného B. H. obžalovaný sotený, čo priznal aj sám poškodený B. H., musel obžalovaného svedok Q. L. ako pracovník SBS držať, aby sa do konfliktu nezapájal. Keďže z výpovede svedka Q. L. vyplynulo, že mal obžalovaného držať po tom, čo bol sotený, evidentne tomu musel predchádzať iný konflikt iniciovaný obžalovaným, nakoľko inak by svedok L. ako pracovník SBS nemal dôvod držať obžalovaného, kedy bol len napadnutý. Poškodený B. H. preukázateľne z tanečnej sály vybehol smerom ku vchodu, čo svedkovi L. oznámili kolegovia, pričom obžalovaný na to ihneď potom, čo ho svedok L. pustil, reagoval tak, že za týmto poškodeným vybehol von. V tejto časti skutku okresný súd správne vyhodnotil výpoveď manželky obžalovaného ako nevierohodnú, keďže táto uviedla, že jej manžel nebežal za poškodeným B. H., čo však odporuje výpovedi svedka Q. L., ktorý taktiež vypovedal o časti skutku pri chode do tanečnej sály, ktorá nebola pokrytá kamerovými záznamami, pričom jednoznačne uviedol, že obžalovaný za poškodeným B. H. vybehol.

Keďže dôsledným vyhodnotením všetkých vykonaných dôkazov ohľadom začatia žalovaného skutku v priestoroch Mestského kultúrneho strediska sa jednoznačne nepodarilo preukázať, že by zo strany obžalovaného začalo fyzické napadnutie poškodeného G. H., krajský súd upravil skutok v tejto časti tak, že muselo prísť k vzájomnému fyzickému incidentu medzi G. H. a obžalovaným, pričom sa ich snažil oddeliť poškodený B. H., ktorý aj sotil obžalovaného.

Obžalovaný preukázateľne začal naháňať poškodeného B. H., ktorý obžalovaného v budove sotil, pričom jeho obrana, že sa poškodeného snažil zadržať obstojí, iba do momentu, keď sa tomuto poškodenému snažil zabrániť v odchode z budovy, tým, že sa postavil do dverí vchodu, a ruku oprel o zárubňu, kedy však poškodený B. H. opakovane obžalovaného udrel po ruke, aby mohol vybehnúť von, čo sa mu podarilo, ale obžalovaný namiesto toho, aby riešil situáciu oznámením poškodeného tam prítomným príslušníkom SBS tak, ho začal naháňať, pričom túto časť skutku už zachytili aj kamerové záznamy. Obžalovaný utekal za poškodeným B. H. smerom na druhú stranu ulice, kde následne na chodníku poškodeného dobehol, čo zachytili z časti aj kamery, z ktorých je zrejmé, že poškodený B. H. sa po dobehnutí otočil k obžalovanému, pričom pred seba zodvihne ruky, ale pred obžalovaným ustupuje dozadu, už mimo záber kamier, na ktorých je vidieť len spodnú časť tela ustupujúceho poškodeného, za ktorým postupuje obžalovaný, pričom krátky ústup poškodeného B. H. končí jeho pádom na zem. Na kamerovom zázname nie je vidieť situácia ako ju vo svojej obhajobe uvádza obžalovaný, teda, že by poškodený B. H. na obžalovaného zaútočil, snažil sa ho udrieť, a až následne ho obžalovaný raz udrel. Obžalovaný v podstate po jednotlivých záberoch podrobne rozobral kamerový záznam, resp. jeho časť, kde sú vidieť len spodné časti tel poškodeného a obžalovaného, pričom tieto závery interpretoval vo svoj prospech ako obranu pred útokom poškodeného B. H., avšak toto z daných kamerových záznamov nevyplýva, ide len o prispôsobenie si interpretácie kamerových záznamov

obrane obžalovaného. Podstatné zostáva to, že to bol obžalovaný, ktorý naháňal poškodeného B. H., tohto dobehol, pričom poškodený sa len otočil smerom k nemu, čo mohlo byť aj z dôvodu obrany a ustupoval pred obžalovaným, keďže sa zo záberu kamery vzdialili tak, že im boli vidieť len nohy. Celý čas však poškodený pred obžalovaným ustupoval, preto obrana obžalovaného, že poškodený zaujal útočný postoj neobstojí, keďže pri útočení by poškodený postupoval smerom do záberu kamery vpred a nie dozadu. Konanie obžalovaného voči B. H. nebolo možné vyhodnotiť ako nutnú obranu. Obžalovaný sa vo vzťahu k poškodenému B. H. dopustil výtržnosti tým, že ho fyzicky napadol na mieste verejnosti prístupnom. Okrem toho, ak obžalovaný poukázal na svoj úmysel zadržať poškodeného B. H. pre potreby jeho oznámenia ako osoby, ktorá ho mala napadnúť, mal pri poškodenom zostať a čakať na príchod hliadky polície a nie z miesta klusať preč. Ani toto následné správanie obžalovaného tak nepreukazuje, že by mal úmysel konať tak, ako bola postavená jeho obrana.

Naopak obžalovaný namiesto toho, aby teda zostal pri poškodenom B. H., ktorého chcel, ako uviedol, len zadržať, klusal z tohto miesta preč, pričom osoby ktoré kráčali len bežnou chôdzou, resp. v podstate stáli, a snažili sa klusajúceho obžalovaného zdržať, či zadržať, obžalovaný taktiež napadol. Táto časť skutkového deja je v podstatnej časti zachytená kamerovými záznamami, ktoré obžalovaný aj v rámci obhajoby veľmi podrobne v podstate podľa jednotlivých záberov kamery rozobral, ale situáciu interpretoval na základe podrobného vyhodnotenia kamerového záznamu vo svoj prospech, čomu však nezodpovedá skutočnosť, že obžalovaný sa klusom vracal z miesta, kde zostal na zemi ležať poškodený B. H., čo ďalší poškodení videli a títo sa vzhľadom na vzniknutú situáciu len snažili klusajúceho obžalovaného spomaliť, či zastaviť. Obrana obžalovaného, že sa snažil brániť nejakému hroziacemu útoku zo strany poškodených I. J., či K. L. neobstojí, nakoľko tieto v podstate kráčali, resp. stáli a bol to práve obžalovaný, ktorý klusal, takže ani jedna z poškodených sa nemala možnosť postaviť klusajúcemu obžalovanému do cesty tak, že by to mohol obžalovaný posúdiť ako nejaký útok. Konanie obžalovaného vo vzťahu k týmto dvom poškodeným taktiež nebolo možné vyhodnotiť ako obranu voči prípadnému útoku. Napadnutie poškodenej I. J. popísala nie len samotná poškodená, ale toto potvrdili aj svedkovia L. M. a K. L., pričom kamerové záznamy zachytávajú len koniec tohto konania, nakoľko záber kamery na miesto na prechode pre chodcov sa presunul až na konci tohto incidentu. Následne obžalovaný poklusom pokračuje na koniec prechodu pre chodcov, kde vidieť, že poškodená K. L. v podstate stojí a naťahuje ruku smerom k obžalovanému, avšak len ťak, akoby ho chcela zadržať, čo klusajúci obžalovaný taktiež nemohol vyhodnotiť ako útok. Naopak obžalovaný na natiahnutú ruku poškodenej K. L. reaguje tak, že ju s náprahom ruky evidentne silno udrie, keďže poškodená spadla na obrubník pri prechode pre chodcov a zostala na mieste ležať.

Po týchto napadnutiach dvoch poškodených žien sa poškodený L. M., ktorý bol pri poškodenej I. J. na prechode pre chodcov, rozbehne za obžalovaným, ktorého sa snaží zadržať, pričom vznikla ruvačka, pri ktorej obžalovaný strhol poškodeného na zem.

Konanie obžalovaného vo vzťahu k štyrom poškodeným, a to B. H., I. J., K. L. a L. M. napriek tomu, že obžalovaný vyhodnotil kamerové záznamy v jeho prospech poukazujúc, že na to, že išlo z jeho strany o obranu, treba posúdiť ako fyzické napadnutie týchto štyroch poškodených. Ani po podrobnom vyhodnotení kamerových záznamov sa nemožno stotožniť s obhajobou obžalovaného, že sa len bránil útokom, nakoľko ani zo strany jedného z týchto štyroch poškodeným nebolo preukázané, že by na obžalovaného útočili. Naopak bol to obžalovaný, ktorý šprintom prenasledoval poškodeného B. H. a následne klusal smerom naspäť, pričom vo vzťahu k nijako útočne sa neprejavujúcim ďalším poškodeným, týchto bezdôvodne nepadol.

Obžalovaného tak aj krajský súd uznal za vinného z fyzického napadnutia štyroch poškodených na mieste verejnosti prístupnom, čím sa obžalovaný dopustil kvalifikovaného konania na viacerých osobách, avšak na rozdiel od okresného súdu, vyhodnotil protiprávne konanie obžalovaného nie k piatim poškodeným, ale len k štyrom, vo vzťahu k čomu aj primerane upravil skutok.

Vo vzťahu k hodnoteniu kamerových záznamov obžalovaným výhradne v jeho prospech treba uviesť, že krajský súd sa s takýmto hodnotením kamerových záznamov nestotožňuje. Ako už poukázal vyššie kamerové záznamy bolo potrebné hodnotiť v kontexte danej situácie a aj výpovedí poškodených, či svedkov. Pri hodnotení dôkazov súd vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, pričom práva obžalovaného nie sú porušené tým, že kamerové záznamy neboli hodnotené podľa interpretácie obžalovaného. Okrem toho treba poukázať aj na fakt, že zatiaľ čo obžalovaný, ktorý mal kamerové

záznamy k dispozícii, tieto interpretoval podľa jednotlivých záberov vo svoj prospech, tak poškodení vypovedali o skutku to, čo si zapamätali, čo sa aj vzhľadom na odstup času môže zdať nepresné, či nedetailné a prípadne aj s nedostatkami časovej následnosti. Je pritom rozdielne vypovedať o tom, čo sa stalo len na základe pamäťovej stopy alebo konanie opisovať interpretovaním kamerových záznamov, ktoré si obžalovaný podrobne naštudoval. Tejtó okolnosti treba potom pripísať aj prípadné nezrovnalosti vo výpovediach poškodených, či svedkov, ktorí kamerové záznamy na ich podrobné preskúmanie nemali k dispozícii.

Nevykonanie ďalších dôkazov vo vzťahu k časti skutku, odohrávajúceho sa v priestoroch budovy Mestského kultúrneho strediska, dostatočne odôvodnil okresný súd. Ani z pohľadu krajského súdu, by výpočtie ďalších svedkov nevedlo k inému vyhodnoteniu vykonaných dôkazov.

Okresný súd sa vo vzťahu k prečinu vysporiadal aj s materiálnym korektívom, ktorého okolnosti posúdenia sa zásadne nezmenili ani po úprave skutku krajským súdom. Fyzické napadnutie až štyroch poškodených obžalovaným za okolností tak, ako boli preukázané vykonaným dokazovaním, stále predstavuje vyššiu závažnosť konania ako nepatrnú. V tomto smere sa potom nemožno stotožniť s obhajobou obžalovaného, že by jeho konanie malo byť posúdené len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Pre charakter konania, intenzitu úrokov najmä vo vzťahu k ženám, ale aj celkový priebeh skutku, nemožno konanie obžalovaného hodnotiť ako nepatrnej závažnosti, a teda len ako priestupok.

Vzhľadom na prezentované úvahy krajského súdu k jednoznačne preukázaným skutkovým okolnostiam, krajský súd z časti vyhovel námietke obžalovaného a skutok upravil, pričom však výtržnosť voči poškodeným B. H., I. J., K. L. a L. M. mal aj krajský súd z vykonaného dokazovania preukázané tak, ako to ustálil okresný súd, preto krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil a obžalovaného uznal za vinného vo vzťahu k jednoznačne preukázanému konaniu voči štyrom poškodeným, čím však nedošlo k zmene právnej kvalifikácie skutku vo vzťahu ku konaniu obžalovaného na viacerých osobách.

K výroku o treste:

Okresný súd v napadnutom rozsudku odsudzuje obžalovaného za prečin vo vzťahu k piatim poškodeným, zohľadniac prevahu poľahčujúcich okolností prihladnuc na § 36 písmeno k) Trestného zákona, ukladal obžalovanému podmienený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon odložil na skúšobnú dobu 14 mesiacov.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd na odvolanie obžalovaného upravil skutok tak, že obžalovaný sa výtržnosti dopustil vo vzťahu k štyrom a nie piatim poškodeným, hoci právna kvalifikácia skutku zostala zachovaná, mal za to, že vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a nápravu obžalovaného, ako aj s ohľadom na odstup času od skutku, možno obžalovanému uložiť aj peňažný trest bez ukladania trestu odňatia slobody.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery krajský súd vychádzal z ustanovení § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, pričom zohľadnil spôsob spáchania činu, jeho následky, zavinenie a pohnútku, kde prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný fyzicky napadol štyroch poškodených v krátkom časovom úseku na verejnom mieste. Obžalovaný konal v priamom úmysle, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom.

Z hľadiska posúdenia osoby obžalovaného, jeho osobných pomerov a možnosti nápravy, súd zistil, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, protiprávneho konania sa dopustil len na úseku dopravy vo forme priestupkov.

Pri posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, krajský súd u obžalovaného taktiež zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno k) Trestného zákona, nakoľko dobrovoľne nahradil škodu zdravotnej poisťovni, a nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. U obžalovaného tak prevažovali poľahčujúce okolnosti.

Keďže uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne

iných odradí od páchania trestných činov, má krajský súd v danom prípade za to, že na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného je dôvodné obžalovanému uložiť primeraný peňažný trest, ktorý naplní účel trestu. Po doplnení dokazovania krajským súdom na verejnom zasadnutí k majetkovým pomerom obžalovaného, obžalovanému uložil krajský súd peňažný trest vo výmere 4.000 eur, ktorá v podstate predstavuje dvojnásobok jeho priemerného mesačného príjmu, v ktorej výmere peňažný trest bude mať dostatočný výchovný vplyv na obžalovaného a bude spĺňať aj kritériá generálnej prevencie.

Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, krajský súd obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Na záver treba uviesť, že krajský súd tak ako okresný súd posudzoval trestnosť činu a obžalovanému ukladal trest podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, nakoľko použitie neskoršieho Trestného zákona (účinného od 6.8.2024) by v danej veci nebolo pre obžalovaného priaznivejšie. Novelou Trestného zákona účinnou od 6.8.2024 neprišlo k zmene trestnej sadzby pri danom prečine, pričom obžalovanému bolo možné pri prevahe poľahčujúcich okolností ukladať trest v upravenej trestnej sadzbe, kedy sa horná hranica trestnej sadzby pre obžalovaného znižovala o jednu tretinu, čo je priaznivejšie ako ukladanie trestu v danej veci podľa novšieho Trestného zákona.

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyselne (§ 163 odsek 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.